

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο κ. Γ Στρατήγης εἰς τὴν νέαν πολυσέλιδον συλλογὴν του μᾶς τραγουδεῖ με ἐνθουσιασμὸν καὶ αἰσθημα «Τι λέν τὰ κύματα». Καὶ τὰ νοιῶθαι ὁ θαλασσινὸς ποιητὴς τόσῳ πολὺ, ὥστε μᾶς χαρίζει ὅλη τὴ δροσιά των καὶ ὅλη των τ.ν. ὁρμή. Κυρίως ὕμνει στοργικῶς τὴν ἐνδοξον γενετείραν του, τὰς Σπέτσας εἰς 214 ὁμοίμορφα ἁρμονικὰ ὁκτάστιχα, καταλαμβάνοντα τὰ δύο τρίτα τῆς συλλογῆς του. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον τὸ νησί του ποὺ τὸν ἐμπνέει. Καὶ τὰ ἄλλα νησιά, αἱ νύμφαι του Αἰγαίου, ἡ Κρήτη, ὅλον τὸ πλοῦσιον περιδέραιον τῆς ἐλληνικῆς γῆς ὕμνεται, ἐξυψοῦται με τὴν μεγαλόπνευστον καὶ πολὺχρον λυρὰν τοῦ εὐφραντάστου ψάλτου. Πότε τοῦ ἐνὸς τὸν ἐλκύει τὸ θέλητρον, πότε τοῦ ἄλλου τὸν ἐνθουσιᾷ ἡ δόξα. Ὁ Στρατήγης εἶνε ὁ ὕμνητὴς τοῦ Ὁραίου καὶ τῆς Δόξης, ἁρμονικὸς, θορυβώδης, οἰστρηλῆτος καὶ φιλοπατρὶς, ὅπως ἦσαν καὶ οἱ ποιηταὶ τῆς προσηγηθείσης αὐτοῦ γενεᾶς, ὁ Βαλαωρίτης καὶ ὁ Παράσχος.

Ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος πρὸς τοῦτοις τοῦ ἐνέπνευσε 44 — ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς τυχαίως ἀρα γε νὰ εἶνε; — ποιήματα τὰ ὅποια εἶνε μᾶλλον στιχοιουργικὰ ἐντυπώσεις γεγονότων συγχρόνων, τελειῶναι δὲ ὁ τὸμος με ὀλίγα «Κογχύλια», ἐκδηλώσεις προσωπικῶν συμπαθειῶν.

Τὰ δύο αὐτὰ τελευταῖα μέρη τοῦ βιβλίου θὰ ἦτο καλλίτερον ἂν ἀπετέλουν ἰδίαν συλλογὴν, μερικὰ δὲ ἐξ αὐτῶν ποιήματα καὶ ἂν παρελείποντο. Ἡ δημοσιογραφικὴ ἐπικαιρότης καὶ οἱ κοινωνικοὶ δεσμοὶ σπανίως εὐρίσκουν ἀσφαλὲς θέσιν πλησίον τῆς Μουσῆς.

Μία εὐγενικὴ αἰσθησις, μία ψυχικὴ προσήλωσις, ἔνας ἥρεμος ρυθμὸς μελαγχολίας χαρακτηρίζει τοὺς «Ἀσφοδέλους» τοῦ κ. Μ. Μαλακῆς. Ὁ λυρισμὸς δὲν τὸν παραφέρει, οὔτε ἐπιζητεῖ νεολογισμοὺς. Μολονότι δὲν κατορθώνει ἐνίοτε νὰ ἐκφεύγῃ ἀπὸ τὴν γλωσσικὴν ἀνωμαλίαν, κάποτε δὲ περιτέμνει καὶ τὰς λέξεις χάριν ὁμοιοκαταληξίας, οἱ στίχοι του εἶνε κομψοὶ καὶ μελωδικοί, χωρὶς νὰ εἶνε μονότονοι.

Ο κ. Μαλακῆς εἶνε ποιητὴς μᾶλλον περιγραφικὸς· ζωγραφίζει, δὲν ψάλλει, πολὺ δὲ περισσότερον δὲν κραυγάζει. Ἡ ιδιότης του αὐτὴ κυρίως ἐκδηλοῦται εἰς τὰ σύντομα ποιήματά του, τὰ τριστίχια καὶ τετράστιχα, τὰ ὅποια εἶνε καὶ τὰ καλύτερα τῆς νέας συλλογῆς του. Εἰς τοὺς «Ἀσφοδέλους» φαίνεται ὁ θαυμασμὸς τοῦ Μωρεῆς, ὁ ὁπαδὸς τῶν δύο πρεσβυτέρων συμπαιρωτῶν του, τοῦ ποιητοῦ τῶν «Καὶμῶν τῆς Λιμνοθάλασσης» καὶ τοῦ ποιητοῦ τῶν «Εἰδυλλίων». Ἐκ τῶν νεωτέρων δὲ δύναται νὰ τεθῇ εἰς τὸ πλευρόν του Γρυπάρη καὶ τοῦ Προφύρα, με τὴν διαφορὰν ὅτι εἶνε ἐκείνους φειδωλότεροι εἰς παραγωγήν.

Ο κ. Μαλακῆς συνεχίζει με τοὺς «Ἀσφοδέλους» τὰ «Συντρίμματα» χωρὶς καὶ νὰ τὰ υπερβάλλῃ. Ἡ πατρὶς του τὸ Μεσολόγγιον, τὸν ἐμπνέει εἰς τὸ φθινόπωρον τῆς ποιητικῆς του δράσεως με νοσταλγικὰ παράπονα. Ἀπὸ τὰ ἐλεγεία, τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὴν ἀλησμόνητον Σοφίαν Τρικούπη, εἶνε πλήρως εὐλαβὺς ἀφοσιώσεως καὶ ἀβροτάτης ἐμπνεύσεως.

Πρωτότυπα μέχρι παραδοξολογίας, ἀχαλίνωτα εἰς φαντασίαν, ἀνάμικτα εἰς γλωσσικὴν μορφήν, ἀτημέλητα εἰς στιχοιουργίαν τὰ νέα ποιήματα τοῦ κ. Ρώμου Φιλόρα οἱ «Γυρισμοί». Ἄλλα σκοτεινὰ εἰς ἐννοίαν, ἄλλα πεζότατα εἰς φράσιν. Οὔτε ἡ καρδιά ἐνθουσιάζεται ἀπὸ αὐτὰ, οὔτε ἡ σκέψις ικανοποιεῖται. Ἀναγόνται εἰς μίαν ἀπόπειραν νέας σχολῆς ρεαλιστικῆς ἢ μᾶλλον φουτουριστικῆς, με μίαν ξενικὴν ἐπήρειαν. Καὶ ὁ ποιητὴς ἀδικεῖ εαυτὸν. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ ἐμπνευσίς τὸ τετράστιχον λ. χ. αὐτὸ :

Ἐλεύθερο τὸ κίνημα—κυλίμι
ἀπέραντο τῇ ἀγάπῃ μου ἡ φαιδρία
κι' ὡς στέγης σὺ, τάχα ψηλὰ σὲ λόζα
θεόρατη, νὰ με κυτᾷς—θρασίμι

Ἐξ ὅλης τῆς συλλογῆς, ἡ ποιητικὴ συνειδήσις θὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ «Παῖδάκι τῆς Ἀδελφῆς μου», τὴ «Μπόρα τοῦ Μάη» καὶ τὸ «Ἀνυμνεῖτε».

Ἐάν ὁ κ. Φιλόρας ἀκολουθήσῃ τὸν εὐθὺν δρόμον ἀληθινῆς καὶ εἰλικρινοῦς ποιήσεως — καὶ εἶνε καιρὸς ἀκόμη — θὰ καταλάβῃ μίαν καλὴν θέσιν εἰς τὸν Παρνασσόν. εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ὁποίου ριφονιδυνεῖται θὰ συγκομίσῃ ἀγαθὴν φήμην, διότι οἱ καρποὶ τῆς σημερινῆς ποιήσεώς του ἔχουν σαράκια γλωσσικὰ καὶ αἰσθητικὰ. Αἱ λέξεις λ. χ. ρεφρένα, νοῦμερα, φούρια, οὔγια, σαράι, κατὰί (;), γνῶρα, κρέμ, βελονδοβλέφαρα, σιμωτινός, τρουμπέτα, πεμπτογυσία (!), ξέσκουρα, ἄλλεα, σκερτσόζα, χαλκομανία, δὲν εἶνε ἀνεκταὶ εἰς λυρικά ποιήματα. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις καὶ λέξεις καθαρευούσης, ὡς λ. χ. ἀβυσσαλεᾶ, κρηδεῖμος, ὀπτασία, ἀλητεία, ὑπερπέραν, αἱ ὅποια προσβλέπουν αἱ δυστυχεῖς περιττοροὶ τὰς πρώτας.

Ἡ Ἑλλάς ἐν τῇ πάλῃ διαλέξεις Δ. Μποτόσαρη, ταγματάρχου τοῦ μηχανικοῦ.

Ἡ μεγάλη Ἑθνικὴ κρίσις, πολιτικὴ μελέτη Γ. Φραγκοῦδη, προέδρου τοῦ Συνδέσμου τῶν Κυπρίων.

Σκίτσα τοῦ Ὁλλανδοῦ γελοιογράφου Ραιμαίκερς, ἐν Λονδίῳ, με Ἑλληνικὸν κείμενον.

Ἀτζέντα τοῦ 1919, ὁδηγὸς πλήρης τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, μετὰ ἡμερολογίου, σημειωματαρίου καὶ ποικίλων πληροφοριῶν. Ἐκδοτικὸν κατάστημα ἀδελφῶν Μπλαζουδάκη.

Ἀγγέλλονται νέα φιλολογικὰ περιοδικὰ : ὁ Λόγος, ὁ Ρυθμὸς, ἡ Ἀνθρωπότης, ὁ Ἑλλην, ἡ Φρόνησις. Τοῦ τελευταίου ἡ ἔκδοσις ἀποβαίνει ἀπαραίτητος με τὴν ἐκδοτομανίαν ἡ ὅποια κατέλαβε μερικὸς νεοέλληνας

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΤΟΣ

Ἀνακοινοῖ ὅτι, τὸ μέχρι τῆς 26 Ἰανουαρίου 1919 διατεθὲν ποσὸν ἐντόκων γραμματίων, εἰς τὰς κάτωθι πόλεις, ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἀθῆναι	Δρχ.	82,971,800
Πάτραι	»	2,731,100
Βόλος	»	1,636,000
Κέρκυρα	»	1,473,000
Σῦρος	»	1,211,000
Θεσσαλονίκη	»	1,164,700
Μυτιλήνη	»	5,074,400
Καλάμαι	»	567,500
Ἡράκλειον	»	82,600
Σύνολον δρχ.		96,912,100

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰανουαρίου 1919
(Ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν)